

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 marca 2021 r.,
w sprawie **R. B.**
skazanego z art. 271 § 1 k.k. i in.
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w C.
z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt VII Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.
z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt XVI K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., wyrokiem z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt XVI K (...) uznał oskarżonego R. B. za winnego:

1. przestępstwa art. 271 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
2. przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 10 zł;

3. przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k., za które na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 10 zł;
4. przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k., za które na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 80 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 10 zł;
5. przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k., za które na podstawie art. 271 § 3 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 10 zł;

Tym samym wyrokiem uniewinnił R. B. od popełnienia czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku i w tej części kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa (pkt 6).

Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i § k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na kwotę 10 zł (pkt 7).

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 lata.

Na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu pełnienia funkcji diagnosty na okres 3 lat.

Na podstawie art. 45 § 1 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw w łącznej kwocie 3446 zł.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 i 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 700 zł oraz wydatki w kwocie 1581 zł, a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w pozostałym zakresie, wydatkami w tej części obciążając Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacjami prokuratora i obrońcy oskarżonego.

Sąd Okręgowy w C., wyrokiem z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt VII Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchylił rozstrzygnięcie z pkt 6 i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, obciążając w tym zakresie kosztami postępowania Skarb Państwa;
2. w punkcie 3 wyroku, w zakresie dotyczącym przyjęcia przez oskarżonego korzyści majątkowej od Ł. T. każdorazowo ustalił ją na kwotę co najmniej 181 zł, a łączną kwotę korzyści majątkowej osiągniętej z czynu opisanego w punkcie 3 wyroku ustalił na kwotę co najmniej 1.860 zł;
3. w punkcie 10 wyroku obniżył wysokość przepadku korzyści majątkowej na kwotę 2921 zł.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 700 zł tytułem opłaty i obciążając go wydatkami postępowania odwoławczego w wysokości 20 zł

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony w całości kasacją obrońcy skazanego, który zarzucił mu:

1. naruszenie art. 439 § 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 40 § 1 pkt 6 i 7 k.p.k., poprzez wydanie zaskarżonego wyroku w nienależycie obsadzonym składzie, tj. poprzez udział w jego wydaniu SSO B. J., jako osoby biorącej udział w rozpatrywaniu sprawy oraz wydaniu wyroku z dnia 3 września 2014 r. (VII Ka (...)), a nadto w wydaniu orzeczenia z dnia 7 października 2020 r. brała udział osoba nieuprawniona - SSR M. G.;
2. naruszenie art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., poprzez sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiającą jego wykonanie - bezwzględną przyczynę

- odwoławczą mającą związek z rażącym naruszeniem art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z 434 k.p.k. w zw. z art. 443 k.p.k., które nastąpiło poprzez sprzeczność w orzeczeniu o wysokości kosztów sądowych;
3. rażące naruszenie prawa – art. 434 § 1 k.p.k. (zakaz *reformationis in peius*) w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 442 § 1 k.p.k., poprzez uchylenie punktu 6 wyroku Sądu Rejonowego, który to punkt orzekał uniewinnienie oskarżonego od czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku oraz umorzenie postępowania w zakresie tego czynu na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., co doprowadziło do pogorszenia sytuacji prawnej oskarżonego w ten sposób, że doprowadziło do zmiany orzeczenia merytorycznego (w postaci uniewinnienia) na niemerytoryczne - umorzenie. Ponadto w efekcie nieuprawnionego uchylenia punktu 6 wyroku Sądu Rejonowego z dnia 14 marca 2019 r. oskarżony nie może w nadzwyczajnym środku odwoławczym powołać się na zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej w postaci art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. (tj. sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie, wynikająca z jednoczesnego uniewinnienia od czynu występującego w czasokresie przyjętym przez sąd orzekający jako czyn ciągły (pkt 6 wyroku Sądu Rejonowego) oraz skazania za pozostałe czyny występujące w tym czasokresie (w punkcie 3 wyroku Sądu Rejonowego);
 4. rażące naruszenie prawa – art. 455 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 12 k.k. poprzez niepoprawienie kwalifikacji prawnej czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku z dnia 5 sierpnia 2009 r. (punkt 6 wyroku Sądu Rejonowego zmodyfikowany w punkcie 1.1 zaskarżonego wyroku) oraz nieuznanie go za część czynu ciągłego z art. 12 k.k., pomimo uznania w uzasadnieniu konstrukcji czynu ciągłego w okresie wystąpienia czynu, tożsamości chronionego dobra oraz zamiaru, co doprowadziło do pogorszenia sytuacji oskarżonego;
 5. rażące naruszenie - art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art. 434 k.p.k. oraz 424 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez określenie wysokości korzyści majątkowej uzyskanej od Ł. T., każdorazowo na kwotę co najmniej 181 zł, co Sąd Okręgowy w

zaskarżonym wyroku uczynił posiłkując się kwotami podanymi w zeznaniach przez T. T., natomiast nie biorąc pod uwagę bezpośrednich zeznań Ł. T., co doprowadziło do błędnego i krzywdzącego dla oskarżonego określenia wysokości korzyści majątkowej oraz przepadku, o których mowa w punktach 3 i 10 wyroku Sądu Rejonowego oraz analogicznie w punktach I.2 i I.3 zaskarżonego wyroku,

6. rażące naruszenie prawa – art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art. 434 k.p.k. oraz 424 k.p.k., co doprowadziło do bezpodstawnego i krzywdzącego dla oskarżonego utrzymania w mocy punktu 10 wyroku Sądu Rejonowego w C. w zakresie ponad dokonaną zmianę w punkcie I.3 zaskarżonego wyroku i orzeczenia przepadku korzyści majątkowej na podstawie art. 45 § 1 k.k., pomimo nieuzyskania korzyści w przyjętej wysokości, na co bezpośrednio wskazuje sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku;
7. rażące naruszenie prawa – art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. i w zw. z 457 § 3 k.p.k. oraz w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. poprzez niezbadanie przez Sąd odwoławczy sposobu i dowodów przemawiających za ustaleniem osiągnięcia przez oskarżonego korzyści majątkowej i jej wysokości, co doprowadziło do bezpodstawnego przyjęcia, iż oskarżony osiągał korzyść majątkową w wysokości wskazanej w punktach 2,3,4,5 wyroku Sądu Rejonowego (zmodyfikowanej przez Sąd Okręgowy w C. w zaskarżonym wyroku w punkcie I.2), a co za tym idzie - miało również wpływ na wysokość przepadku orzeczonego w punkcie 10 wyroku Sądu Rejonowego r. (zmodyfikowanym przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku w punkcie I.3), a także powiązane z tym naruszenie przez Sąd odwoławczy w zaskarżonym wyroku art. 458 k.p.k. w zw. z 452 § 2 k.p.k. w zw. z 167 k.p.k., polegający na przyjęciu, że sięgnięcie po teczki pojazdów objętych aktem oskarżenia jest niemożliwe i irrelevantne w sytuacji oskarżonego, podczas gdy poznanie kosztów administracyjnych ich rejestracji (włączając koszty tłumaczeń) pozwoliłoby w sposób bardziej rzetelny określić wysokość rzekomej korzyści majątkowej oraz jej przepadku, do których odnosi się Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku. Zaniechanie inicjatywy dowodowej w tym

- zakresie bezsprzecznie miało wpływ na wymiar kary, zwiększając kwotę potencjalnej korzyści majątkowej oraz wysokości przepadku;
8. rażące naruszenie art. 455 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k., art. 438 pkt 3 k.p.k., co doprowadziło do obrazy przepisów prawa materialnego, a to art. 33 § 2 k.k. poprzez dokonanie w zaskarżonym wyroku zmiany opisu czynu bez zmiany ustaleń faktycznych oraz następście zastosowanie art. 33 § 2 k.k. w sytuacji, w której nie zachodziły przesłanki ustawowe ku temu (tj. w jednym z czynów nie miała miejsca kwalifikacja dotycząca osiągnięcia korzyści majątkowej, co zostało także potwierdzone przez okoliczności faktyczne);
 9. rażące naruszenie prawa – art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. w zw. z art. 455 k.p.k. i w zw. z 457 § 3 k.p.k. w zw. z 438 pkt 3 k.p.k. poprzez przyjęcie uzyskania korzyści majątkowej od M. P., podczas gdy nie znajduje to oparcia w materiale dowodowym;
 10. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., polegające na skazaniu oskarżonego (w punkcie 3 wyroku Sądu Rejonowego) R. B. za czyny wymienione w punkcie V części wstępnej wyroku tj. o przestępstwo popełnione w okresie od 21 kwietnia 2009 r. do dnia 15 grudnia 2009 r., kwalifikowane z art. 271 § 1 k.k. i z art. 228 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., pomimo tego, że stanowiły one element czynu ciągłego, za którego część, tj. za czyn z dnia 5 sierpnia 2009 r., opisany w punkcie VII części wstępnej wyroku oskarżony został uniewinniony prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 22 lutego 2017 r., sygn. akt III K (...). Brak poprawienia kwalifikacji prawnej czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku stanowi rażące naruszenie art. 455 k.p.k.
 11. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., w zw. z art. 440 k.p.k., art. 454 k.p.k. oraz art. 455 k.p.k. poprzez dokonane w punkcie I.1 zaskarżonego wyroku nieumorzanie postępowania w zakresie czynu opisanego w punktach I oraz V części wstępnej wyroku, następującego w okresie od 21 kwietnia 2009 r. do dnia 15 grudnia 2009 r.,

podczas gdy oskarżony został prawomocnie uniewinniony od czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku, który stanowił element czynu ciągłego, nastąpił bowiem w tym samym czasokresie (w dniu 5 sierpnia 2009 r.) oraz w okolicznościach pozwalających na zakwalifikowanie go jako czynu ciągłego, czego Sąd Okręgowy, pomimo ciążącego na nim wynikającym z art. 455 k.p.k. obowiązku, nie uczynił;

12. rażące naruszenie prawa tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., w zw. z art. 440 k.p.k., art. 454 k.p.k. oraz art. 455 k.p.k. poprzez dokonane w punkcie I.2 i I.3 oraz pkt II zaskarżonego wyroku nieumorzenie postępowania w zakresie czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, następującego w okresie od 21 kwietnia 2009 r. do dnia 15 grudnia 2009 r., podczas gdy oskarżony został prawomocnie uniewinniony od czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku, który stanowił element czynu ciągłego, nastąpił bowiem w tym samym czasokresie (w dniu 5 sierpnia 2009 r.) oraz w okolicznościach pozwalających na zakwalifikowanie go jako czynu ciągłego, co skutkowało niezasadnym skazaniem oskarżonego na karę pozbawienia wolności oraz karę grzywny (pkt 3, 7) jak również miało wpływ na wymiar kary łącznej i wysokość przepadku (punkty 7,8,10 wyroku Sądu Rejonowego).

Formułując te zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie objętym zakresem zaskarżenia i uniewinnienie oskarżonego lub o uchylenie zaskarżonego wyroku w tym zakresie i umorzenie postępowania (w zależności od zakresu przyjętego czynu ciągłego), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała bezzasadna w stopniu oczywistym, a to pozwalało na oddalenie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Podkreślić na wstępie trzeba, że z uwagi na określone w art 523 § 2 i 4 k.p.k. zasady wnoszenia kasacji, w przypadku oskarżonego skazanego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na inną karę niż kara pozbawienia wolności bez

warunkowego zawieszenia jej wykonania – a na taką karę został skazany R. B. - kasacja na jego korzyść może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., określanych jako bezwzględne przyczyny odwoławcze.

Oznacza to, po pierwsze, że wskazanie w takiej kasacji na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej nie uprawnia do podnoszenia w niej również innych uchybień, które nie mają tego charakteru. Po drugie, podniesione w niej zarzuty muszą dotyczyć rzeczywistych uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Samo powołanie się w kasacji na naruszenie przepisu art. 439 k.p.k., służące obejściu ograniczeń z art. 523 § 2 k.p.k., nie stanowi podniesienia zarzutu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Kwestie te w jednolitym i utrwalonym w tym zakresie, orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzą wątpliwości.

Patrząc z tej perspektywy na kasację wniesioną przez obrońcę skazanego R. B., stwierdzić trzeba, że jedynie zarzut ujęty w pkt I opisuje uchybienia, które zarówno w sferze formalnej jak i materialnej mogłyby mieścić się w art. 439 k.p.k. Rzecz jednak w tym, że w sprawie skazanego uchybienia podnoszone w kasacji nie wystąpiły.

Zupełnie bezpodstawnym jest twierdzenie, że w wydaniu zaskarżonego wyroku brała udział osoba nieuprawniona – sędzia M. G., który nie posiadał delegacji do orzekania w dniu 7 października 2020 r. – tj. w dniu wyrokowania. Wystarczającym w tym zakresie jest odesłanie skarżącego do znajdującej się na k. 1815 akt sprawy delegacji wymienionego sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w C. na okres roku, licząc od dnia 1 lipca 2020 r. Wiązanie zarządzenia o wyznaczeniu rozprawy z uprawnieniem wymienionego sędziego do orzekania w dniu wyrokowania czy też kwestią należytej obsady sądu jest bezpodstawne. Brak takiego zarządzenia w odniesieniu do dnia wyrokowania jest rzeczą oczywistą – odroczenie wydania wyroku należy do kompetencji sądu, a nie przewodniczącego.

Równie bezpodstawnym jest twierdzenie kasacji o udziale w wydaniu zaskarżonego wyroku sędziego podlegającego wyłączeniu z mocy ustawy – art. 40 § 1 pkt 6 (sędzia brał udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia) i 7 (sędzia brał

udział w wydaniu orzeczenia, które zostało uchylone) k.p.k. Wskazana w kasacji sędzia B.J. nie brała udziału w wydaniu zaskarżonego apelacją wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 14 marca 2019 r., XVI K (...), ani też nie uczestniczyła w wydaniu uchylonego na skutek kasacji wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 11 października 2019 r., VII Ka (...). Branie udziału przez sędziego B. J. w wydaniu wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 3 września 2014 r., VII Ka (...), którym uchylono wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 13 września 2014 r., IV K (...) i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania nie odpowiada żadnej z podstaw wyłączenia sędziego z mocy prawa.

Z uwagi przepisy wymienione w zarzucie z pkt III kasacji, w tym art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., wskazać trzeba, że podniesienie ich obrazy nie oznacza w realiach procesowych niniejszej sprawy wystąpienia uchybienia o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej obciążającej wyrok Sądu Okręgowego, który nie został też wydany z naruszeniem przepisów wskazanych w zarzucie. O bezzasadności tego zarzutu świadczy najwymowniej już sama jego treść, w której zarzuca się Sądowi odwoławczemu, że umarżając postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. uniemożliwił skarżącemu powołanie się w kasacji wnoszonej od jego wyroku na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.

Przyjmując, że wyrok Sądu Rejonowego w C. z dnia 22 lutego 2017 r., III K (...) w części uniewinniającej oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt VII jego części wstępnej stał się prawomocny, Sąd odwoławczy trafnie zastosował przepis art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. Trudno też twierdzić, że postępując w ten sposób, orzekł na niekorzyść oskarżonego. W zaistniałej sytuacji umorzenie postępowania w niczym nie zmieniało statusu oskarżonego, jako osoby uniewinnionej od zarzutu popełnienia przestępstwa opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego, na co zresztą skarżący powoływał się kolejnych zarzutach kasacji.

Zarzuty sformułowane w pkt IV, V, VI, VII, VIII, IX nie wskazują w ogóle na naruszenia z art. 439 k.p.k. i w kasacji wnoszonej w niniejszej sprawie są niedopuszczalne. Nie podlegają zatem rozpoznaniu, a merytoryczne odnoszenie się do nich przekraczałoby ustawowe uprawnienia Sądu Najwyższego orzekającego w postępowaniu kasacyjnym.

To samo dotyczy zarzutów z pkt II, X, XI i XII, w których pod pozorem podniesienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej skarżący stara się obejść ustawowe ograniczenia wnoszenia kasacji.

W odniesieniu do zarzutu z pkt II kasacji stwierdzić trzeba, że treść zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o kosztach nie zawiera jakiejkolwiek sprzeczność uniemożliwiającej jego wykonanie, a argumentacja przedstawiona na poparcie podniesionego zarzutu nie pozostawia wątpliwości co do tego, że przedmiotem kontestacji skarżącego jest – wadliwe w jego ocenie – zastosowanie przepisów ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. W tym stanie rzeczy, nie wdając się merytoryczną ocenę tego zarzutu, przypomnieć jedynie można, że szczególne unormowanie przewidzianym w art. 16 ust. 2 wymienionej ustawy daje możliwość skorygowania orzeczenia o opłacie, której wysokość błędnie ustalono.

W odniesieniu do zarzutów z pkt X, XI i XII kasacji zwrócić należy uwagę na dwie kwestie.

Po pierwsze, przyjęcie, że określone zachowania stanowią czyn ciągły należy do sfery ustaleń faktycznych, których prawidłowość nie stanowi przedmiotu postępowania kasacyjnego.

Po drugie, pomijając już ze zdziwieniem sytuację, w której w środku zaskarżenia wywiedzionym na korzyść oskarżonego twierdzi się, że czyn od popełnienia którego został on uniewinniony powinien stanowić element przypisanego mu czynu ciągłego i podnosi się, że brak poprawienia kwalifikacji prawnej tego czynu stanowi rażące naruszenie art. 455 k.p.k., chcą pozostać w zgodzie z treścią przepisów prawa materialnego (art. 12 k.k.) i procesowego (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.) i ich powszechnie akceptowaną wykładnią, nie da się podzielić zapatrywania skarżącego, zgodnie z którym prawomocne uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, którego miał się dopuścić w dniu 5 sierpnia 2009 r. tworzyło stan powagi rzeczy osądzonej i uniemożliwiało przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za inne zachowania stanowiące czyn ciągły popełniony w okresie od 21 kwietnia 2009 r. do 15 grudnia 2009 r.

Mając to wszystko na względzie, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono po myśli art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.